

UTASSY JÓZSEF

Szeptember elején

*Csillagászati ősz. Vasárnap.
Szelek tornáztatják a fákat.*

*Fel-felnyög egy jegenye: korban.
Arcán rémület, vád, iszony van.*

*Lépdelek, ősz, öregem, árván
újtajdnak bosszúdad árnyán.*

*Ne göncölödj, bét csillag, értem!
Nem akarok meghalni még, nem.*

*Lüktet, minden sejtem sajog: szeress ma!
Keresztfa vagyok, eleven keresztfa.*

Az én asszonyom

*Hitvesként remekbe faragott némben:
a feleségem.*

*Se szép, se csúnya. Maga a büség.
Ajkán mosoly ül. Szeme derűs ég.*

*Takaros, tiszta, okos. S oly vidám:
Isten is nékem szemelte ki tán!*

*És nem félt senkitől. Én sem féltem őt.
Úgy ismerjük egymást, mint a temetőt.*

*Ő árva már szintén,
mint én.*

*Nincs az a kincs, amiért odaadnám!
Ha egyszer elhagyom: csak Sohanapján.*

Te kedves

*Te páratlan,
te magányos,
te legeslegeslegszebb,*

*ne sírdogálj,
föl a fejjel,
soha, sohase reszkess,*

*nincs,
nincs nálad
szentebb,*

*se pogányabb,
sem istenibb,
se bátrabb,*

*se fessebb,
se hübb,
se frissebb:*

*ám messzebb
sincs más nő
tőlem, mint te,*

*te,
te örökké
vesztes,*

*bát vess meg,
vess meg hát,
vess meg,*

*gyönyörúm,
én halhatatlan
bitvesem -*

Te Kedves!

Hatvanon túl

*Nem is tudom, szeretsz-e még, de kérdem.
Lám buksidat nagy búsulásnak adtad.
Azon tűnődsz tán: istenem, de régen
nem gyulladt ki a lepedőnk alattad?!*

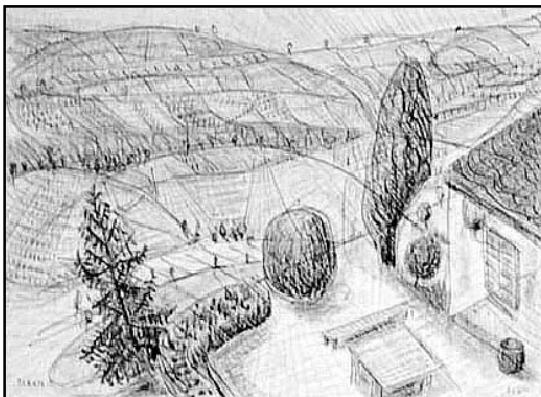
*Hatvanon túl tapintatlan a férfi,
hiszen cserbenbagyja őt is a vágy.
Csókjai csódjét előre megérzi,
mint az őzek, zergék a lavinát.*

*Ne szomorkodj, lila bánattal megvert
nőm! Támaszd föl inkább legénykorom!
Én hálából kölcsönadok egy tengert,
S medúza-nagy melled megcsókolom.*

Várlak

*Alvó,
ki rólad álmodik,
és szépnek lát,
nagyon szépnek:*

*ő sejtí csak,
hogy állok itt,
s várlak,
várva várlak téged.*

Széles sugárban